nud krooni inglise naela tasemele, seda vähem oleks meil olnud tunda kriisiraskusi. Meie eksport poleks niivõrd kokku kuivanud ja põllumajandus ning tööstus niivõrd kannatanud depressiooni (survet), nagu see sündis deflatsiooni süvenemise ajastul, alates 1931. aasta viimasest veerandist ja kestes kuni 1933. a. keskpaigani.

Mainitud ajajärgu vaatlusest ja analüüsist järgneb, et meie majanduselu tagasiminekut nimetatud ajavahemikus ei saa veeretada ainuüksi ülemaailmse majanduskriisi arvele, vaid võime ütelda nüüd päris kindlasti, et seda süvendas peamiselt meie tollekordne paindumatu vääringupoliitika ning uute olukordade õieti hindamise mittetajumine murrangulise ajajärgu algpäevil.

Kui aga lõppeks ometi jää murdus ja saadi aru, et oleme sunnitud ka oma hinnataseme viima uude vahekorda Inglismaaga vääringupoliitika abil, meie suurima ostja ja eksportturuga, siis muutus peagi olukord ning kogu majanduselu sai tugeva elustava tõuke. Ja tagajärjeks osutus Eesti rahvusliku sissetuleku tõhus tõus. Võrreldes 1932. aastaga oli meie rahvusliku sissetuleku suurenemine 1933. a. 5 % ja 1934. aastal 25 %. Sellest tingitult näemegi järjekindlat hoiusummade tõusu pankades, riigitulude enamlaekumist ja sisekaubanduse elavnemist. Unustada ei tohi sedagi asjaolu, et alates 1933. aasta juulist kuni 1934. a. lõpukuudeni ainult rahakursi muutuse otsekohese tulemusena on saadud väljaveost enam nominaalselt üle 30 milj. krooni.

Konjunktuurinstituudi arvutuse kohaselt oli selle summa ostujõud siseturul ainult kuni 10 % madalam kui enne vääringu muutust.

Eesti kroonika 1934, lk. 33